

Can You Fargin? Sharing in Other People's Happiness

Rabbi Efrem Goldberg
rabbiefremgoldberg.org

*Sponsored by Sam & Adina Moses
L'ilui Nishmas her beloved mother,
Hava Basya bas Harav Tzvi Hakohen*

I. Introduction

A. Happy for others

1. Hashem wanted Moshe Rabbeinu to be happy
2. Ramban - Because Moshe was happy for others

B. Nosei B'ol

1. Sifsei Chaim - Not just feel sadness and pain of others, but feel their happiness
 - a) Mistake on invitations
 - b) Alter of Kelm - harder to feel others happiness than to feel their pain

II. Fargin

A. Hebrew and Yiddish but not word in English

B. Orchos Mussar -

1. Feel connected with others pain, called Adom. Feel their joy, called a malice.
2. Stand in friend's field and gaze - ayin ha'rah
3. Koshoglover (R' Aryeh Tzvi) - Lo Sachmod is inability to fargin others

III. Moshe and Aharon vs. Korach

A. Two beards or one?

1. Midrash - Moshe enjoyed Aharon's success like it was his achievement

B. Urim V'Tumim

1. Midrash - Aharon was happy for his brother

C. Korach

1. R' Weinbach - Korach couldn't fargin Moshe and Aharon

IV. How to *Fargin*

A. Piasecner Rebbe - Our anochi, sense of "I" is in the way

1. Antidote - form close friendship and share in other people's success

B. Forbes - see other's success as part of your own

C. 5TJT - critical to teach children how to *fargin*

וַיַּעַל מֹשֶׁה מֵעֲרַבַת מוֹאָב אֶל־הַר נְבוֹ רֹאשׁ הַפְּסָגָה אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
יְרֵחוֹ וַיְרְאֵהוּ יְהוָה אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אֶת־הַגִּלְעָד עַד־דָּן:

1. Devarim 34:1

Moses went up from the steppes of Moab to Mount Nebo, to the summit of Pisgah, opposite Jericho, and the LORD showed him the whole land: Gilead as far as Dan;

2. Ramban

1194-1270

[Since Moses was barred from entering *Eretz Yisrael* in any event, why did God go to such lengths to show him the Land in its entirety?]

בְּעִבּוֹר צְבִי וּמֹאֲשֶׁר הָיָה גְלוּי לִפְנֵי רַב הָאֲהָבָה שֶׁהָיָה מֹשֶׁה – “the most desirous of all the lands,”²³ – לְכָל הָאָרְצוֹת וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל – and since the great love that Moses our Teacher had for the people of Israel was known to [God], שָׂמְחוּ בְּרִבּוֹת הַטּוֹבָה בְּרִאוֹת עֵינָיו – He gladdened him by showing him the exceptional goodness that they would receive, to see it with his own eyes.

נושא בעול שורש לכל המעלות

נמצינו למדים כי מעלת "נושא בעול" אינה רק מעלה עליונה בחסד, אלא היא מעלה יסודית בכוחות נפש האדם הכוללת בתוכה מעלות רבות, על ידה זוכה האדם לתורה, לנבואה, ולהנהיג את ישראל. ואכן רואים איך גדולי ישראל מופלאים במעלה זו, כאשר מספרים להם צרות הפרט והכלל, אפשר לחוש איך משתתפים בצער כאילו זו צרתם הפרטית, "עמו אנכי בצרה". ולכן גם עצתם היא טובה ואמיתית, כיון שבעיניהם כל בעיה של הזולת היא בעייתם הפרטית, ועושים הכל לחפש ולמצוא את העצה הנכונה, בדיוק כפי שאדם נוהג כאשר לבעייתו הפרטית.

העבודה על מעלת נושא בעול אינה מצטמצמת בהשתתפות בצער של הזולת בלבד, הנושא בעול מזדהה עם כל הרגשותיו של הזולת, חי ומרגיש אותו כאילו היה זה הוא עצמו. לכן כשם שהוא מרגיש את צערו של הזולת כאילו זה צערו האישי, כך הוא משתתף בשמחתו של הזולת ומרגיש כאילו היא שמחתו האישית, אדם המשתתף בחתונת חברו אינו עושה זאת רק בגלל שהוא הזמין אותו, אלא כיון שהוא מרגיש ששמחת חברו היא שמחתו, וכאילו הוא אחד מבני המשפחה. עבודה זו איננה פשוטה כ"כ, כיון שיש בזה את חשבונות ה"אני" והם כלולים בסיבות שהביאו אותו ללכת לשמחת חברו, רק ע"י נשיאת עול עם חברו אפשר להרגיש את השמחה של השני ולהכניסה לתוך פנימיותו², ששמחת חברו היא שמחתו.

3. Sifsei Chaim
R' Chaim Friedlander

1923-1986

2. יש נוהגים לכתוב בהזמנות לשמחות "ובשמחתכם נשיב לכם כגמולכם", ביטוי זה אינו שייך כלל לנושא בעול, ההתייחסות לשמחה הופכת למעין "עסק", אם אתה בא לשמחתי, אני אחזיר לך כגמולך הטוב ואבוא לשמחתך.

Hebrew's Special Pride

Firgun is the ungrudging pleasure one takes in another's good fortune, and there's no English word for it

By [Irin Carmon](#) | June 18, 2012 7:00 AM

A few weeks ago, I called Michael Wex, author of *Born to Kvetch*, wanting to know about the Yiddish origin of the Hebrew word *firgun*, a word I'd come to translate, incompletely, as the opposite of *schadenfreude* but that literally translated as "not to begrudge." Wex's first reaction was to tell me a joke: An angel appears to a man walking down the street. This is your lucky day, the angel says, you can have anything you want, and in unlimited quantities. The thing is, whatever you get, your neighbor gets twice as much. It's maddening, thinks the man. And then he has a solution: "I want to lose sight in one eye."

That's nisht farginen.

In Yiddish, it turns out, this twice-exiled phrase (thrice if you count the German original, *vergonnen*) is all about actually begrudging. (An exception, Wex says, is when it's used reflexively: I fargin myself this chocolate cake even though I'm on a diet.) But that's not how I understood the term, hearing it in Israel and in an Israeli home. The Hebrew noun is *firgun*; *mefargenet* and *mefargen* are adjectives. It describes a generosity of spirit, an unselfish, empathetic joy that something good has happened, or might happen, to another person. A typical use in my family would be passing on a trip itinerary and getting the maternal reply, "*Mefargenet lach, motek.*" I've got such *firgun* for you, sweetheart—drawing pleasure from a vacation she won't take.

I've found that English is bereft without an equivalent. "Maybe we ought to import the term into English as Israelis did into Hebrew," wrote Ruth Wisse, professor of Yiddish and comparative literature at Harvard, in an email from Israel. "I *fargin* you. It's a real contribution to the moral breadth of the language." Gabriella Samuel's *Kabbalah Handbook* translates it as "to open up a space in which to share pleasure with others," an "antidote to envy." It cites the *Sefer Ha'Zohar* in holding that *farginen* "is an aspect of serving G-d with a joyous heart and therefore invokes a mirror response from Above that helps one to transcend limitations."

In practice, that transcendence can be, shall we say, elusive. In *Just Say Nu: Yiddish For Every Occasion (When English Just Won't Do)*, Wex calls *farginen* "a verb of the sort that makes Yiddish Yiddish," adding, "according to the Talmud, a human being envies everybody except for his children and his students—and we're not always sure about them. For the rest, Jewish tradition tends towards unblinking acceptance of the fact that deep down ... 99.9 percent of us have no more regard for others than the average stoat."

And that envy is often of something banal and insignificant—like a parking spot (outside of New York City, probably). "It's that pointless malice," Wex told me. "It ties into the whole *kvetch Weltanschauung*." (German, if you're keeping track).

"Jewish people seem to get more pleasure from seeing other people badly off," joked Paul Glasser, dean of the Max Weinreich Center at YIVO Institute for Jewish Research.

Wex thinks the drought in generosity is broader than that: "People just aren't that nice generally," he said. "Jews might like to complain, but I don't think on a basic level they're nicer or not nicer than any other large group of people."

According to Tamar Katriel's chapter on the term in *Language & Communication in Israel*, *firgun* crept into Hebrew fairly recently—first in the 1970s and then gaining steam in subsequent decades. In a telling glimpse into Israeli society, which generally sees manners as synonymous with artifice, genuine *firgun* is also seen as being directly in opposition to *nimus*, or politesse. One of her Israeli interviewees said, "It is not just giving compliments, it's when you identify with, encourage, and feel proud of the other person." In other words, it's about an affinity that is authentic and without agenda.

Of course, the way Katriel's respondents most often used the phrase: "*Etslenu lo yo'dim lefargen*"—here, at our place or in our country, people don't know how to show *firgun*. "The emergence of *firgun* as a culturally focal term in Israeli discourse in recent years," argues Katriel, "attests to a much more far-reaching cultural tale: the uneasy and partial shift from a communal to an individualistic orientation in Israeli society." A more Americanized, capitalistic society, it's often said—another indication for why we have no such equivalent stateside.

Firgun, then, is a double absence—hard to find as a genuine sentiment, impossible to translate into English. But the hunt for it is something, too.

5. Orchos Mussar

"ויגדל משה" וגו'

זהו סוד גדלותו של משה רבינו - המעלה של "נושא בעול עם חבריו" - מכאן גדל, מכאן צמח, מכאן עלה ונתעלה להיות מקבל התורה ורבן של ישראל, וזהו נמי מרומז בקרא "ויגדל משה" וגו'

מהיכן גדל?

מאין התעלה?

מה"ויצא אל אחיו וירא בסבלותם"!

לשמוח בשמחת הזולת

עד כה עסקנו במה שנוגע להשתתפות בצער הזולת. אך ישנה עוד מדרגה גבוהה מזו והוא - להשתתף בשמחתו של השני. היות והצער של השני באופן טבעי מעורר אצל האדם רגש של רחמנות, אבל כאשר אירע לשני איזה ענין של שמחה, ומשתתף בשמחתו, ומרגיש שמחה בעצמו משמחתו של חברו זוהי מדרגה גבוהה יותר.

הגאון רבי מרדכי פוגרמנסקי זצ"ל אמר פעם שמי שמשותף בצערו של הזולת הוא במדרגת "אדם" אך המשתתף בשמחתו של הזולת ומרגיש שזהו כמו שמחתו שלו, אין זה "אדם" כי אם "מלאך".

אסור לו לאדם לעמוד בשדה חברו בשעה שהיא עומדת בקמותיה

ושמעתי מהגאון רבי אליעזר לופיאן שליט"א ע"ד צחות, רמז להנ"ל, מהא דאיתא בריש מסכת בבא בתרא - "אסור לו לאדם לעמוד בשדה חברו בשעה שהיא עומדת בקמותיה" וברש"י ז"ל: שלא יזיקנו בעין רעה. כלומר, היות וכאשר אדם רואה את תבואתו של חברו צומחת ופורחת הוא מתמלא קנאה וחיישינן לעין רעה, ודייקו חז"ל בלשונם: "אסור לו לאדם לעמוד בשדה חברו" וכו' דהאיסור הוא כל זמן שהוא במדרגת "אדם" שמשותף בצער הזולת אבל לא בשמחתו. אולם מי שהוא במדרגת "מלאך", ששמח בשמחת הזולת ובהצלחתו, אין לחוש שיוזיקנו בעין רעה.

"וכעצם השמים לטוהר"

וזהו ג"כ היה חלק מצורת ההתגלות של הקב"ה לנדב ואביו ושבעים הזקנים דבסיפא דקרא של "ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר" וגו' כתיב "וכעצם השמים לטוהר" וברש"י ז"ל: משגאלו היה אור וחדוה לפניו.

וגם זה חלק מגוף ההתגלות של הקב"ה שהראה עצמו עם המדה הזו - של לשמוח בשמחת הזולת, שכאשר נגאלו ישראל והיו שמחים בגאולתן היה אור וחדוה לפניו ג"כ. והתגלות זו גם היא ע"מ ללמדנו לדבוק וללכת בדרכיו של הקב"ה ולשמוח בשמחת הזולת.

"לא תחמוד"

ועפ"ז ביאר הגאון מקוז'יגלוב [רבי אריה צבי פרומר - ראש ישיבת חכמי לובלין] זצ"ל את האיסור של "לא תחמוד", דהקשו המפרשים, איך אפשר לצוות על החמדה [עי' אבן עזרא ובית הלוי]?

וביאר דאיתא בחז"ל במסכת סנהדרין [דף ק"ה ע"ב] - בכל אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו, והיינו, מכיוון שבכל הנוגע לבנו ותלמידו מרגיש האדם שהענין הוא שלו עצמו, ועל כן אין האדם מקנא בהם, כשם שאין הוא מקנא בדברים שיש לו עצמו.

ומכיוון שהתורה ק מחייבת ב"ואהבת לרעך כמוך" וכשמרגיש כזאת אהבה לחבירו אזי שמח הוא בכל ענין של שמחה שיש לחברו כאילו שהענין הוא שלו עצמו, וממילא אין שום מקום לקנאה.

ומובן הציווי של "לא תחמוד" שענינו להגביר את הענין של "ואהבת לרעך כמוך" עד שירגיש שמחה כה גדולה בשמחת חברו כאילו זה שמחתו שלו עצמו, וממילא לא יחמוד ולא יקנא בשל חברו.

1 שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הִנֵּה מַה־טוֹב וּמַה־נְּעִים שָׁבַת אֲחִים גַּם־יַחַד:

A song of ascents. Of David. How good and how pleasant it is that brothers dwell together.

6. Tehillim 133

2 כֶּשֶׁמֶן הַטּוֹב | עַל־הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל־הַזָּקָן וְזָקוֹאֲהָרֹן שִׁירָד עַל־פִּי
מְדוֹתָיו:

It is like fine oil on the head running down onto the beard, the beard of Aaron, that comes down over the collar of his robe;

3 כָּטְל־חֶרְמוֹן שִׁירָד עַל־הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם | צִוָּה יְהוָה אֶת־הַבְּרָכָה
חַיִּים עַד־הָעוֹלָם:

like the dew of Hermon that falls upon the mountains of Zion.
There the LORD ordained blessing, everlasting life.

7. Midrash
Shir Ha'Shirim Rabbah

נֹאוּ לְחַיִּיהָ, מַה לְחַיִּים הִלְלוּ לֹא נִבְרָאוּ אֱלֹהִים לְדַבּוֹר, כִּי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן לֹא
נִבְרָאוּ אֱלֹהִים לְדַבּוֹר. בְּתַרְסִים, בְּשִׁמְי תּוֹרוֹת, שְׂבֻכְתָּב וּשְׂבֻעֵל פֶּה. דְּבַר
אַחַר, בְּתַרְסִים, בְּתוֹרוֹת הַרְבֵּה, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (וַיִּקְרָא ו', ב): זֹאת תּוֹרַת
הָעֵלֶה, (וַיִּקְרָא ו', ג): זֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה, (וַיִּקְרָא ו', ד): זֹאת תּוֹרַת הַחֻטָּאת,
(וַיִּקְרָא ו', ה): זֹאת תּוֹרַת הָאֶשֶׁם, (וַיִּקְרָא ו', ו): זֹאת תּוֹרַת זִבְחֵי הַשְּׁלָמִים,
(כַּמְדַּבֵּר י"ט, יד): זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱלֵה. דְּבַר אַחַר, בְּתַרְסִים, בְּשִׁנֵּי
תַּאֲרִים, בְּשִׁנֵּי אֲחִים, זֶה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן שֶׁתָּאָרוּ טוֹבָה זֶה עַל זֶה, זֶה שִׁמְח
בְּגִדְלָתוֹ שֶׁל זֶה, וְזֶה שִׁמְח בְּגִדְלָתוֹ שֶׁל זֶה. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס כְּתִיב (שְׂמוֹת
ד', טו): וְדַבֵּר הוּא לִפְנֵי אֵל הָעָם וְהָיָה הוּא יְהִי לָךְ לִפְנֵי אֲמָתָה תִּהְיֶה לוֹ
לְאֱלֹהִים, לְתַרְגָּמוֹן. וְאַמָּה תִּהְיֶה לוֹ לְאֱלֹהִים, וְכִי עֲבוּדָת כּוֹכָבִים נַעֲשֶׂה
מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן, דָּאֵת אֲמַרְתָּ וְאַמָּה תִּהְיֶה לוֹ לְאֱלֹהִים, אֱלֹהִים כִּי אָמַר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה, מֹשֶׁה כִּשְׁם שְׂמוֹרָאֵי עֲלֵיךְ כִּי יְהִי מוֹרָאֵךְ עַל
אַחֶיךָ, וְהוּא לֹא עָשָׂה כֵּן, אֱלֹהִים (שְׂמוֹת ד', כט ל): וַיִּלֶּךְ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֵּאָסְפוּ
אֶת כָּל זָקְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְדַבֵּר אֲהֲרֹן אֶת כָּל הַדְּבָרִים, הַקִּישׁ כְּתַפּוֹ
לְכַתְּפוֹ, שְׁעֵדִין הָיָה שִׁמְח זֶה בְּגִדְלָתוֹ שֶׁל זֶה, וְזֶה בְּגִדְלָתוֹ שֶׁל זֶה, וּמִנֵּין
שֶׁהָיָה אֲהֲרֹן שִׁמְח בְּגִדְלַת מֹשֶׁה, שְׁנֵאֲמַר (שְׂמוֹת ד', יד): וְגַם הִנֵּה הוּא יֵצֵא
לְקִרְאָתָהּ וְרָאָךְ וְשִׁמְח בְּלִבּוֹ. תִּנֵּי רַבִּי שְׂמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי לֵב שֶׁשִׁמְח בְּגִדְלַת
מֹשֶׁה אֲחִיו יִלְבַּשׁ אֲוִירִים וְתַמִּים, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (שְׂמוֹת כח, ל): וַנִּתַּתְּ אֵל
חֶשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאֲוִירִים וְאֵת הַתַּמִּים וְהָיוּ עַל לֵב אֲהֲרֹן. וּמִנֵּין שֶׁהָיָה
מֹשֶׁה שִׁמְח בְּגִדְלַת אֲהֲרֹן, שְׁנֵאֲמַר (תְּהִלִּים קלג, ב): כֶּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ
יֵרֵד עַל הַזָּקָן וְזָקוֹ אֲהֲרֹן. אָמַר רַבִּי אַחָא וְכִי שִׁנֵּי זָקְנִים הָיוּ לְאַהֲרֹן,
דְּכְתִיב: עַל הַזָּקָן וְזָקוֹ אֲהֲרֹן, אֱלֹהִים כִּיֵּן שֶׁהָיָה רוֹאֵה מֹשֶׁה שְׂמֹן הַמִּשְׁחָה
יֵרֵד עַל זָקְנוֹ שֶׁל אֲהֲרֹן, הָיָה דוֹמֵה עֲלָיו כְּאֵלּוּ יֵרֵד עַל זָקְנוֹ שֶׁל מֹשֶׁה,
וְהָיָה שִׁמְח, לְכַד נֵאֲמַר: עַל הַזָּקָן וְזָקוֹ אֲהֲרֹן.

8. *Shemos* 4:14

וַיַּחַרְאֲפֵהוּ יְהוָה בְּמִשְׁחָה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶהְרֶן אֶחָיו הֲלוֹא יָדַעְתִּי כִּי־דַבֵּר
דַּבָּר הוּא וְגַם הֵנָּה הוּא יֵצֵא לִקְרֹאתְךָ וְרָאֶךָ וְשָׂמַח בְּלִבּוֹ:

The LORD became angry with Moses, and He said, "There is your brother Aaron the Levite. He, I know, speaks readily. Even now he is setting out to meet you, and he will be happy to see you.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאי: הַלֵּב שֶׁשָּׂמַח בְּגִדְלַת אָחָיו, יָבוֹא
וַיִּשְׂמַח וַיִּלְבַּשׂ אוֹרִים וְתַמִּים, שְׁנֵאמַר: וְנָתַתְּ אֶל חֶשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת
הָאוֹרִים וְאֵת הַתַּמִּים וְהָיוּ עַל לֵב אֶהְרֶן (שְׁמוֹת כח, ל). הָיוּ, וְגַם הֵנָּה
הוּא יוֹצֵא לִקְרֹאתְךָ וְגו'. בֵּינוֹ שְׂאמַר לוֹ כִּי, קִבַּל עָלָיו לִילְךָ. מִיָּד
נִגְלָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אֶהְרֶן וְאָמַר לוֹ: לָךְ לִקְרֹאת מִשְׁחָה.
הָיוּ, מִי יִתְנֶה כָּאֵחָ לִי, כְּמִשְׁחָה וּכְאֶהְרֶן, אֲמַצְאָךָ בְּחוּץ אֲשָׁקֶךָ,
וַיִּסְגְּשֶׁהוּ בְּהַר הָאֱלֹהִים וַיִּשָּׂק לוֹ.

9. *Midrash*

R. Simeon the son of Yohai said: The heart that rejoices in the importance of his brother will ultimately rejoice in his own role, and as it is said: *And thou shalt put on the breastplate of judgment, the Urim and Thummin; and they shall be put upon Aaron's heart* (ibid. 28:13). Therefore, *Behold, he cometh forth to meet thee* implies that when he told him that (Aaron would be glad) he agreed to go. Immediately the Holy One, blessed be He, revealed Himself unto Aaron and said to him: *Go into the wilderness to meet Moses*. Hence, *O that thou wert as my brother* refers to the kind of brothers Moses and Aaron were to each other. *When I would find thee without, I would kiss thee* (Song 8:1) indicates that he met him at the mountain of the Holy One, blessed be He, and kissed him.

For the week ending 1 July 2006 / 5 Tammuz 5766
The Missing Word
by Rabbi Mendel Weinbach zt"l

10. R' Mendel Weinbach
1933-2012

What does it mean when an Israeli says *lefargen*?

Literally translated into English this means to not begrudge the success or well-being of someone else. This is an adaptation of the Yiddish word *fargin*, which is a positive way of expressing the satisfaction one can feel with another's happiness.

The tragedy of Korach and his company sinking alive into the earth, which we will be reading in this week's Torah portion, all began when this extremely wealthy and important individual could not *fargin* the position given to someone else that he felt was coming to him. This envy led him to challenge the authority of Moshe and brought about his disaster.

Not only is there really no word in modern Hebrew to approximate the *fargin* of Yiddish, there is also a lack of this attitude in much of our society. In politics and business there is too much of a "dog eat dog" approach to dealing with others, especially competitors. This is a very unhealthy condition for any society, especially a Jewish one.

Perhaps the lesson of Korach will alert our people to the importance of *fargining* others and bring peace and harmony to Israel forever.

11. Tzav V'Ziruz
 R' Kalonymous Kalman Shapira
 Piasecznier Rebbe
 1889-1914

and I stand between God and you" (Deuteronomy 5:5). The Baal Shem Tov explained this to mean that the "I"—the ego, the sense of selfness that we feel and that drives us to seek only our own selfish needs—is what stands between God and one's true self—the soul.

But how do we get past the barrier imposed by the ego-self? Only by mutually nurturing relations with other human beings—you cannot do it by yourself. This is also alluded to in the verse "And I stand"—when I stand by myself, then there is the barrier "between God and man."

Now the dynamics of experiencing oneself so intensely—to the point that all senses, emotions, and

מה

איתא מבעש"ט ז"ל על הפ' אנכי עומד בין ד' וביניכם, שהאנכיות שמרגיש האדם בקרבו דואג ורודף רק צרכי עצמו זהו עומד ומפסיק בין ד' וביניכם עכ"ל הק'.

אבל לבטל את האנכיות של האדם רק באהבת חברים יכולים, ולא כשהוא איש נפרד לעצמו, וזה הרמז אנכי עומד, כשאנכי עומד לעצמו או זהו בין ד' וביניכם. כלומר, חשבנו שמה שהאיש מרגיש כ"כ אנוכיות בעצמו עד שבכל חושיו שקוע לדאוג רק לעצמו, זאת היא מין התחזקות פנימית. כיון שנפשו בפנימיותה רואה איך כל בני האדם דואגים רק לעצמם, מרגשת היא את עצמה יחידה וגלמודה בעולם, ומי ידאג למענה לכן היא עומדת על נפשה, ומתחזקת לדאג בשביל עצמותה, עד שלאט לאט מתפתח ומתחזק בקרבה מין עוקץ רע, אנכיות, רק בשבילי אני ואפסי עוד. ואפשר שגם זאת היא הסבה מה שנשים וילדים רחמנים הם על זולתם, יותר מן האנשים וגדולים, כיון שע"פ הרוב יש להם מי שדואג להם, הבעל לאשתו, והאב והאם לילדיהם, ולא ראה נפשם עוד א"ע לגלמודה בעולם, לכן לא התחזקה כ"כ באנכיות, וגם צרת-חבריהם מרגישים ומרחמים עליהם, ויחזקתה י"ד.

לפי העצה להמעיט ולגרש את האנכיות מלב האדם ולא יתרחק עי"ז מד' היא, שיתקשרו עובדי ד' ומטהרי הנפש יחד, באהבת חברים, ויראנו כי"א לזולתו כמו לעצמו, ידע כי"א מדאגת ושמתח חבירו. וישאלהו: ב"הם כ"כ? ואלש"כ בעניני העבודה עבודת הלב במחשבה הזוהר והלב וכו', וממילא כי"א מהם לא יראה א"ע בפנימית נפשו לגלמוד בעולם, ויקל לו לשרש את האנכיות מקרבו.

אבל אל יטעה שום איש בזה, לדמותו למה שאיתא בספ"ק, כמדומני בעיקרים, שמביא דעת אריסטו, שאומר שצריכה כל מדינה להיות משותפת בכל עניניו, מסחרם הונם וכו' בבחי' כיס אחד יהי' לכלנו, כי כמו שהם מסטרא דקליפה והיצוניות, כן כל דעותיהם בחיצוניות, ואל פנימית נפש האדם לא הגיעו. כי אריסטו וכל הנמשכים אחריו מתחילים מן חיצוניות האדם וגופו, כספו הונו וכו' יהיו משותפים, וסתים רעות עושים בזה כי כיון שגופו של האדם מעולם הפרוד יש לעצמו הוא, לכן א"א לשתפו ולערבו באחר, וכיון שכן, את עצם רוחם עזבו ללא תיקון וללא הועיל, ויחד עם הגוף שנשאר נפרד, גם רוחם נשאר באנוכיות לעצמו, תאוה, שנאה, אהבת הכבוד, רק שמלבשים את הדברים הגרועים אלו בלבוש של רמי' של השתתפות, וכמו שאיתא בספר הנ"ל איך אמרו ברעתם גם על עניני עריות כיס אחד וכו' ר"ל. גזלו חמסו וכו' הכל בטענה רמוי' של השתתפות. אבל דרך התורה היא להיפך, ההון יהי' לכל איש לעצמו מסחרו וכל שאר עניני גופו, רק עצם האדם ונפשו שהוא למעלה מן הפירוד יתקן שלא יהי' לעצמו, רצונו דאגתו שמחתו וכו' יהי' גם לזולתו, ישתוקק שגם לחבירו יהי' כל טוב כמו לעצמו, ואם יצטרך חבירו בטובתו ימלא תיכף אותה, עד שתכלית נפשו לא יהי' על עצמו בלבד, רק גם לחבירו, ואז יועיל לשרש את האנכיות מלבו כנ"ל ונוכל להתקרב יחד לד' אחד.

desires revolve around providing only for this self—seems to be a psychological, ego defense system. This develops as we grow and unconsciously perceive how everybody else is just out for himself, something that makes us feel alone and abandoned in the world. “Who will care for me if I don’t stand up for myself?” So this lonely self learns to strengthen its defenses in order to provide for itself. Gradually, a thick protective shell of selfishness grows around it: the I, the me, the myself, besides which there is nothing else.

Maybe for this reason women and children are more compassionate toward others, more so than adult men. They basically have someone who cares and provides for them: a husband for his wife and parents for their children. Not feeling abandoned in this world, they have no need to build a protective shield around the self. And because their sense of selfness has not been blown out of proportion, they are more able to see through to the predicament of others and to have compassion for them.

Creating the Ideal Society

So the way to minimize and even dissolve this “I,” this selfishness that separates you from God, is to seek out close friendships with like-minded spiritual seekers. Each one should be as concerned about the other’s welfare as his own. Share each other’s worries and joys, help and guide each other on the spiritual path. Eventually the feeling of loneliness and abandonment will disappear, and it will be easier to uproot this self-seeking from within you.

Do not misunderstand this to mean the communal society system espoused by secular scholars. It is the *Sefer Halkkarim*, I believe, who quotes Aristotle as saying that the ideal society is where everything is

commonly owned: business, wealth, everything—one common bank account. But these secular scholars could only grasp the seeming separateness of the material world—they could not see beyond it. They had no idea of the essential oneness of all human souls. So in order to bridge what they saw as the gap of separate human beings, the Aristotelian school proposed communal living. But this does not solve their problem, because on the physical level a human being is an inherent separate entity—he can never be merged with another. Furthermore, the secular system fails to heal the wounds of the human spirit and soul, which are encapsulated within human bodies and therefore experience their separateness. Hence, the human spirit remains trapped in its earthly shell, seeking only to gratify the self with sensual pleasures, resenting those who in any way scratch the shell of the self, and reveling in self-pride. And all these baser behaviors are done in the name of “equality” behind the false facade of communal living. The *Sefer Halkkarim* quotes the description of this “ideal” society where people “share” each other’s wives and “share” possessions, commonly known as adultery and robbery. All this is done under the flag of communalism.

But the Torah way is different. Each person retains his wealth and all other personal belongings. It is only the soul that transcends separateness and becomes shared, not selfish—sharing desires, worries, and joys with others. He also wishes that his friends should have the blessings he does, and if his friend needs a favor, he will promptly do it. All this brings a person to feel that his life has a purpose that transcends his own small self and he belongs to humanity. This then enables us to uproot the selfishness from our hearts and to reach up toward God—together.

16,430 views | Feb 16, 2015, 12:00pm

How To Be Genuinely Happy (Not Jealous!) When Others Succeed

The Muse Former Contributor ID
Leadership

I'm going to reveal an unflattering truth about myself in the hopes you've experienced the same thing and thus won't judge me.

When people tell me their good news or great fortune, I'm happy for them—on the surface. Internally, I'm focused on what their good news means for *me*. When my friend scored an awesome summer position, I was annoyed because I still had no plans. When a co-worker received rave reviews from our boss, I was jealous and resentful, thinking I deserved just as much praise.

I'm not proud of this selfish side. And I suspect I'm not the only one who has it (and wants to change it).

Luckily for us, my friend Lindsey has mastered the art of being happy for other people, and she told me how she does it. Instead of thinking how someone else's success *competes* with hers, she focuses on how it is *also* hers. In other words, Lindsey takes that urge to make it all about her and makes it positive.

For example, when I told her I'd published an article in a prestigious magazine, she remembered all the times she'd given me feedback on my work or helped me choose topics. She reflected on the days I'd been stressed about hunting down sources and she'd patiently listened to me. She even thought about the times she helped me pick out what to wear to interview people.

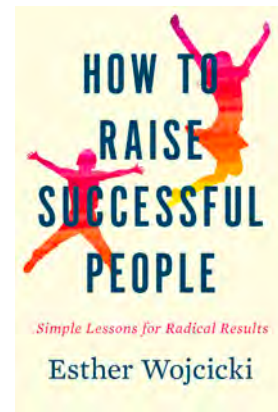
"I knew you couldn't have accomplished what you did without me, so I got to feel proud, too," she said.

Not that she said any of this to me—she just gave me heartfelt congratulations—but by thinking about all this to herself, her excitement felt more genuine and she didn't have to deal with her jealous side.

Lindsey's strategy is especially helpful in the professional world where it can feel like your colleagues' successes come at the expense of your own. Defeat this thinking by coming up with ways you've helped them, say, score that promotion or impress the higher-ups—did you give her feedback on a project? Help him placate an angry client? Maybe you never help her professionally, but you frequently talk about her personal life while you eat lunch together, giving her a respite from working that re-energizes her when she gets back to her desks.

It's impossible to find anyone who's entirely self-made—we all rely on and benefit from the presence of other people.

Before Lindsey told me her trick, I was probably 75% happy for other people and 25% jealous. Secretly owning a little bit of their success, however, has made that ratio 95% and 5%. It's a win-win: I don't feel bad for my pettiness, and the person who's told me his or her good news get a super enthusiastic, genuine reaction.

Raising Successful Children the Jewish Way

July 11, 2019

By P. Samuels

America has a new celebrity. Esther Wojcicki is a mother, a grandmother, and an experienced educator. Her claim to fame is the fact that all three of her daughters occupy prestigious positions in male-dominated fields. Two are CEOs of major corporations and her third daughter is a professor of pediatrics in a leading medical school. She was constantly being asked to share her “secret formula” for raising successful children. Her answers evolved into a bestselling book called *How to Raise Successful People: Simple Lessons for Radical Results*.

During an interview, she was asked what she emphasized the most while raising her children. She answered that she taught them to be kind to others. She showed by example how important it is to show that you care about others. Her children did not just hear her say that one must do for others but they also saw her practicing what she preached. She feels that Americans are raising their children to believe they are entitled to whatever they desire: whichever school they choose, whatever entertainment appeals to them, whatever job they think they want. She sometimes feels that America is raising a generation of narcissists. She also cites studies that show that teenagers who volunteer regularly, who willingly help an elderly neighbor, who don't begrudge others' possessions are happier and well-adjusted, and are less prone to suffer from depression, addiction, or the other ailments that afflict today's youth. The satisfaction that comes with doing for others is also a major factor in keeping kids out of trouble.

She then made a statement that made me stop short. She said that Americans do not know how to rejoice in someone else's success. “In fact,” she stated, “there isn't even an English word to describe that concept.” My reaction to reading those words came soon enough. Every Yiddish-speaking Jew knows the word “fargin,” and even those who are not conversant in Yiddish still know that it means to be happy when someone else is prosperous, accomplished, or doing well in other ways.

I recently heard of a special-ed teacher who used the concept of “fargining” to address various issues in a problematic classroom. She had overheard a conversation between two little girls. The first one bragged about a new headband. Her friend, instead of replying with one-upmanship like, “I have two new barrettes,” or “My new headband has a bigger bow than yours,” just answered, “That's nice.” This little snippet of dialogue gave her the idea to try this in her classroom.

She had her students take turns sharing something nice about themselves — something as simple as a new pair of shoes, or relating that they had ice cream as a treat last night. The class then responded by saying, “That's nice.” The teacher herself could not believe the effect such a simple exercise had on the classroom dynamics. Each child knew that when her own turn came, she would get the same “That's nice” reaction. Bullying, which had been a major problem, came to a complete stop. New friendships blossomed, and willingly sharing toys, supplies, and snacks became the norm.

We Jews use a different yardstick to measure success. It's not the six-figure salary or the BMW in the garage that's a gauge of our self-worth (though we should fargin our neighbors if that's what they achieved). If we raise G-d-fearing children who follow our example and contribute readily to society by performing various voluntary philanthropic deeds, we can rest assured that we are raising our children successfully, and we may reap the nachas of our progeny becoming well-adjusted members of society.